

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt XXV. Solvuntur objectiones Schismaticorum contra Concilium Chalcedonense.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

penitentia justificatur. Episcopus: Si ergo penitentia Eutyches, quemadmodum illum anathematizatis? Illis vero ad hanc responsionem haereticis; rursus Episcopus: In tantum non penitentia, quin & anaequam impleretur, quae in Constantinopolitana urbe adversus eum gesta sunt, illum quidem tanquam orthodoxum justificarunt, Flavianum vero, & Eusebium tanquam haereticos condemnarunt. Si enim penitentia Eutyches, rogari oportuit eos, non condemnari. Ut autem dicamus secundum vos, confessionem duarum naturarum esse haereticam: quam exigebat Eutyches confiteri ab Eusebio & Flaviano, docebat Dioscorus laudare eum tanquam non susceptam duarum naturarum confessionem. Ut autem consubstantiali Patri secundum divinitatem, & consubstantiali matri secundum humanitatem, dicere oportuit: Cum omni subtilitate exigere eum, ut confiteretur, & nisi hoc fuisset confessus, suscipi non oportuit. Dioscorus vero non solum quia non exigit ab eo consubstantialis confessionem, sed magis consensit contrariae ejus, & pervertit confessionem, quae dicit: Ante unionem quidem ex duabus naturis confiteor: post unionem vero, unam naturam. Et compulsi omnes, qui cum eo erant vociferati: Eutychem quidem Orthodoxum esse, Flavianum vero, & Eusebium impios & haereticos. Quid ergo vobis de istis apparet?

Contradictores dixerunt: Revera oportuit exigi Eutychem a Dioscoro consubstantialis confessionem: si autem sine ista suscepit eum, & justificavit, caecitatem passus est idem Episcopus. Si ergo illum caecitatem passum esse fatemini, ea quae superius dicta sunt, repetamus, Orthodoxum, aut haereticum Eutychem dicitis fuisse? Contradictores dixerunt, haereticum: & Episcopus, Juste ergo ab Eusebio accusatur: condementer vero a Flaviano condemnatus est. Contradictores dixerunt: Iste, & Episcopus: Si ergo iuste a Flaviano condemnatus est; iniuste & irrationabiliter suscepit eum Dioscorus, & cum eo congregatum Concilium, an non? Contradictores, Proculdubio apparet quod iniuste. Episcopus: Quoniam ergo totum illud universale Concilium, quod cum Dioscoro congregatum est, consensit, sicut vos ipsi fatemini, iniuste & caecitati: Oportebat Universali Concilio iniustitias & caecitates ab altero universali emendari Concilio, an non? Contradictores dixerunt: Modis omnibus ita fieri oportebat. Episcopus dixit: Chalcedone itaque iste congregatum Concilium est, ut ea, quae Universale Concilium deliquerat, vel sicut vos dicitis, minus viderat, ab Universali Concilio corrigerentur. Contradictores dixerunt: Bene quidem, & necessitate congregatum est, si & iustum finem suscepit.

Et infra. Ante omnia inquirunt Contradictores: Peccavit Concilium tradens duarum naturarum novitatem, &c. Contendunt enim haeretici Concilii Sancti ones Beato Cyrillo, Athanasio, ac alius Patribus fuisse contrarias: sed Catholici manifeste ostendunt Chalcedonensis Concilii doctrinam Concilii & Patribus valde consentaneam.

Plura alia Collatio illa scitu digna continet, quae brevitate gratia omitto.

Constat igitur ex hac collatione aperitissime ratio, ob quam fuerit damnatus Dioscorus. Sed demus Dioscorum fuisse virum sanctissimum, qualem sectatores suorum dogmatum mentionem, in haerendumne erit unius Dioscori sententiae;

Thom. à Ista Opw. Tom. I.

an potius standum tot Sanctis in Christo Patribus congregatis?

C A P V T XXV.

Solvuntur objectiones Schismaticorum contra Concilium Chalcedonense.

Leonius Byzantius, Monachus Orientalis, in nova Laura S. Sabae prope Heosolymam, ut Antonius Possevinus Tomo 2. *Apparat. Sac.* verbo Leonius tradidit, acerrime contra Eutychanos, Nestorianos, & Severum haereticos scripsit: Idem ipse Apologiam edidit contra eos, qui Synodum Chalcedonensem calumniantur, & licet librum peculiaremque Tractationem, qui inscribitur, *Solutio argumentorum Severi* ediderit, in praedicta vero Apologia breviter haeticorum argumenta contra Synodum Chalcedonensem solvens, eam ut par erat viro Catholico, laudat dicens: *Quia nonnulli à Sancta Catholica & Apostolica Ecclesia recedunt, propter causam, qua magis eos cum Ecclesia conjungere debebat, cum non possim ferre ut membrum nullum necessarium à nobis avelleretur, existimavi opera pretium esse, sufficiens quasdam ipsis de Synodo Chalcedonensi relictas, tanquam vapores quosdam excitatos dissolvere, ne quae mendaciosa contra Sanctos Patres anticipatus, ab spiritali matre sua, & nostra, ab Ecclesia inquam communi abstractaretur. Conantur enim accusare Synodum Chalcedonensem voluntate Dei coactam, tanquam non recte habentem, sed potius novitatem novorum dogmatum introducentem, & hac simulatione usi se ab Ecclesia separant, quos quidem conabimur docere, si tamen doceri volunt, non recte eos sentire, nec iuste ad hanc calumniam moveri. Omni igitur patrocinio pratermissis, illud solum & primum dicimus, quod Sancta Synodus in omnibus cum Synodo Nicæna convenire cernitur; item cum Synodo Constantinopolitana & 50. Sanctorum Patrum, in quibus de perfecta dogmatum cognitione certarunt & victoria parva coronam tulerunt; atque ita quidem convenit, ut cum sententia etiam verborum ipsorum ordinem servet, & hac tanquam leges quasdam fixas & stabiles, quae dissolvi non possunt, sequitur, procul fugiens ab insania Eutychem, & blasphemum os Nestoris longe abiciens cuius audaciam accusat sicut sapientes illi, & fidei defensores. Quod verò ita sit, & Patres illi revera hoc certavimus susceperunt, ut in commune lucrum conferrent, ex ipso argumento, & materia licet intelligere, & datum testimonium producere, omnia enim ipsorum SS. Patrum collegimus, & cum illis ex Synodo inter se collata, in qui veritatem recte excutere, & dignoscere voluerint, proposuimus. Attendentes igitur ea, quae in Synodo dicta sunt, facile demonstrationem capietis, ne minimum quidem Synodum Chalcedonensem à recta sententia Sanctorum Patrum discessisse.*

(Exponit deinde fidem quam Sancta Synodus adhaerens Patrum vestigiis, praecipue B. Cyrilli Alexandrini, professus est, & infra addit.) *Cum haec ita sint, & res ipsa ferè vocem emittant, & clament, quae iam consensusus in voce à patribus, & accusans reprehendes, quae fortiora sunt, quam ut reprehendi possint, & Synodum criminabuntur, quae cum in quidem, qui nihil sani afferunt, pugnat, cum Nestorio inquam, & cum Apollinario, & cum in, qui cum illis sentiunt; veros autem Doctores, & Orthodoxos diligit, & adjuvat Cyrillum, & similes; divinasque regulas nunquam transiit; neque quicquam novum aut proprium parit, quin potius antiquum*

inheret tanquam cuidam fundamento immobili, & ut breviter dicam, quae in Synodo Chalcedonensi acta sunt, per omnia cum sanctis Patribus Concilii Niceni consonant, ut ipsa demonstrant. Quae illi sanxerunt Patres Concilii Chalcedonensis ab illis sanctis exposuerunt, & interpretati sunt, & se unam fidem scire praeviderunt, & unum Symbolum, & solum, quod illi tradiderunt, & desinuerunt praeiudicare fidem, & omni reprehensione carentem à sanctis Patribus Synodi Nicenae expositam & editam, & hanc ἀναπόχριστο, id est, intactam manere iusserunt; & hoc Symbolo ab illis edito, eos qui ab errore, aut alia opinione converterentur, & saltem consequi vellent, armari & erudiri mandarunt. Hinc igitur liquet eum, qui cum hac Synodo pugnat, bellum cum Nicenae Synodo suscipere. Reperitur etiam contradicere sancto Cyrillo: illius enim sermonibus Patres huius Synodi gloriantur, & in omnibus cum fide eius & verbis consonant, ac consentiunt. Postquam igitur docimus Synodum Chalcedonensem per omnia cum sanctorum Patrum dogmatibus convenire, nihilque ab eis alienum habere cognoscimus, quae sint, & quales haereses, quibus hac Synodus repugnat, & quanto per certat pro impiis dogmatibus dissolvendis. Sic autem cognoscemus.

(Et post pauca Acephalorum argumenta dissolvit dicens) Sunt praeterea quaedam alia, quae Acephali contra Synodum Chalcedonensem obijciunt, quorum etiam meminisse oportet. Ajunt non debere recipi Synodum Chalcedonensem, quia quum ea congregati sunt, erat iudicio inconstans, & à se dissentientes: idem enim Byzantii Eutychem eiecerunt, & hunc Ephesi cum Dioscoro receperunt, eiecit Flaviano: Et rursus idem Chalcedone Flavianum receperunt, Dioscorum vero eiecerunt. Ad hoc dicimus, non oportere cogitare, quae hominibus evenire solent, multis enim saepenumero hoc accidit, & fortasse, qui existimatione praesunt. Caterum, & si quinque, aut amplius, vel etiam triginta, ex sexcentis reperti sunt, ut dicitur instabili sententia & iudicio, non propterea oportet Synodum sexcentorum virorum repudiare, quandoquidem iidem Ephesi etiam cum Dioscoro congregati fuerunt; neque tamen propter eos Synodum talem Ephesinam repudiat.

Rursus ajunt, si, ut Anatolius Constantinopolitanus dixit, non propter fidem depositus est Dioscorus, sed quia excommunicationem fecit Domino Archiepiscopo Leoni, & tertio vocatus est & non venit; quare non recipitur eum? Resp. Dioscorum manifeste fuisse haeticum, nam in illo Concilio Ephesino approbavit Eutychem errorem, ut Latini in sine superioris capituli ostendimus. Ideo autem dixit Anatolius Dioscorum non fuisse damnatum ob fidem, quia reipsa damnatus non fuit, quod erraverit in Concilio Ephesino secundo, sed quod parere noluerit in Chalcedonensi, cum ter fuisset vocatus. Ut enim constat ex Nicephoro lib. 15, Historiae cap. 4. & ex ipso Concilio Chalcedonensi actione prima post Epistolam Imperatoris ad Dioscorum, ipse initio interfuit Concilio Chalcedonensi, & ibi seipsum excusavit, quod solus non fuerit in Synodo Ephesina secunda, & quod vix potius, atque ignorantia, quam voluntate condemnaverit Flavianum, & secutus fuerit Eutychem: sed ab aliis Episcopis, qui Synodo Ephesina secunda interfuerunt, falsitatus convictus est: & illi quidem veniam sui erroris, in Concilio admisi sunt: Dioscorus vero interfuit sanctae actioni prima Concilii Chalcedonensis, verum cum multa ei alia crimina in actione tertia obiecta fuissent à Concilio, ut colligitur ex Nicephoro loco citato, & ex Liberato Cap. 13. Breviarii, ter etiam vocatus agritudinis causam praetendens, pa-

vere noluit, neque ad Concilium redire, atque ea de causa depositus. Hoc idem colligitur ex actione 16. ejusdem Concilii in exemplari Paschaliano, quod est in sine actionis. Legatur etiam Eusebius lib. 15. cap. 30. Rursus ajunt, quod hac Synodus haeticos recepit, & non licet recipere ipsam. Hoc autem dicitur de Theodoro, & Iba, dicimus, non prius Synodum eos recepisse, quam Nestorium anathematizasset.

Rursus dubitant, quare non petierunt à Theodoro, ut qua contra Cyrillum scripsit anathematizaret, respondemus, non oportere eos Synodum de hoc accusare, sed sanctum Cyrillum; is enim cum in communionem cum in Orientalibus, & cum ipso Theodoro venisset, non petivit ab eo, ut qua scripsit anathematizaret. Quod igitur non fecit S. Cyrillus, non debet accusari S. Synodus; non fuisse, tamen si quod non fecit ille, fecit hac, cum ab eo petierunt Nestorium anathematizaret. Quod si demum haeticos fuisse illos, neque sic propter hoc Synodus est repudianda. Si quidem & Synodus Nicenae septem haeticos recepit, qui & antea Arriani fuerant, & postea in haeresi perseverarunt, neque propter hanc causam dicitur Synodus centum undecim Patrum, sed centum fidei. Si quidem & Juvenalis Episcopus Hierosolymitanus, & alij multi Episcopi, qui Ephesi cum Dioscoro reperti sunt, Synodo Chalcedonensi interfuerunt, neque tamen propter hoc, ipsi Synodum illam Ephesi repudiavit, sed potius amplectuntur. Hac Leontius, sed plura qui videre desiderat, legat eundem Leontium libro de Sectis, praecipue actione 6. & hoc de argumentis hystoricis, quae haetici obijciunt in sanctam Synodum.

CAPUT XXVI.

In Christo Domino post unionem duas esse naturas, divinam & humanam, omnino esse distinctas.

ACcephali, eorumque sectatores Orientales, Eutychem, qui anam eorum erroribus praebuit, nunc anathematizant (teste Leontio de Sectis actione quinta) propterea quod Christi corpus non esse ejusdem substantiae nobiscum traderet; ipsi vero licet duas naturas ante unionem fuisse agnoscant, post unionem vero unam fuisse tantum, ex his duabus conflata, manentibus naturis inter se inconfusis & distinctis, temere affirmant: eodem profus modo ac corpus & anima, quae citra confusionem in homine unita sunt, unum visibile, alterum invisibile, unum mortale, alterum immortale, hominis non duas naturas, sed unam tantum hominis naturam constituunt. Orientales enim hodie cum non possint intelligere discrimen inter naturam & personam, venentur duas in Christo fieri naturas, ne cum Nestorio duas etiam videantur acclamare personas.

Statuendum igitur est de fide Catholica, Christum nomen esse unius personae duas habentem naturas, divinam scilicet & humanam; hanc vero esse fidem Catholicam, & ad salutem necessariam, & sanctissimis Conciliorum decretis, ac sanctis Patribus apertissime probabimus: sed ne ex ignorantia vocum nobis error contingat, necessarium erit quatuor vocabula, quae apud Patres passim inveniuntur, pauca explanare. Vocabula autem sunt, *Substantia*, *Natura*, *Persona*, & *Hypostasis*. Sciendum ergo, ut optime advertit Leontius de Sectis actione prima, substantiam & naturam apud Patres idem esse, ac rursus idem hypostaticam & personam: & cum Verbum divinum assumpsit naturam

lingua-